

men den ærede Taler maa dog være opmærksom paa, at det ingenlunde gjælder om Loven i dens Helhed. Det gjælder kun om et Par Positioner, ingenlunde om Resten, hvor der er lagt bestemte Kvantiteter paa. Jeg har ogsaa i Anledning af disse stærke Paastande om, at det var Brud paa Tro og Love, naar man ikke opgav den, anstillet en nærmere Underjøgelse, og jeg er for mit Bedkommende kommen til det Resultat, at jeg efter alle de objektive Kjendsgjerninger, der foreligge, ikke kan skjønne rettere, end at det maa antages at have været fuldt bevidst, at Krigsskatten skulde have en længere Varighed. Siden vi nu ere komne ind paa dette Spørgsmaal, saa skal jeg dog tillade mig at henvise til de Bevissdata, som jeg i saa Henseende har fundet. Jeg vil navnlig henvise til en Sammenligning mellem Krigsskatterne fra den første og den anden Krig. Under den første Krig blev der ogsaa paalagt Krigsskatter, men da blev for det Første den direkte og indirekte Krigsskat samlet i samme Lov, og dernæst blev der i hver eneste Lov, som da udkom, givet en klar og tydelig Forskrift om, hvorlænge Loven skulde vedblive at have Gyldighed. Ved Forordningen af 5te Juni 1848 blev der paalagt baade en direkte Skat og en indirekte af Forbrugsafgifter, Toldafgifter, Brændevinsafgift osv., og saa siges der tillige, at den skal gjælde fra 1ste Januar 1849 til samme Mars Udgang. Saa forlænges den ved foreløbig Lov af 17de December 1849 saaledes, at Forhøielsen efter Udløbet af 1849 skulde svares „indtil videre“. Saa kommer Loven af 15de Mai 1850 om Krigsskat. Den bestemte, at baade en direkte og indirekte Krigsafgift skulde svares til Udgangen af Marts Maaned 1851, og saa kom Loven af 27de Januar 1851 om Krigsskat og sagde: „I Finantsaaret fra 1ste April 1851 til 31te Marts 1852“. Se, det var Love, der klart og tydelig sagde, at de kun var midlertidige Love, og deri vare navnlig ogsaa baade direkte og indirekte Skatter. Lader os nu gaa til Krigen 1864. Der er for det Første gjort en Sondring mellem den direkte Krigsskat og den indirekte. Der blev givet en Lov om direkte Krigsskat af 21de Marts 1864, og den siger klart og tydelig: „For Finantsaaret 1864—65;“ der er altsaa sat en Grændse, en ren og klar Grændse. Men

saa have vi ved Siden deraf en særlig Lov om Krigsskat paa Vareindførselen og Brændevinsbrænding, først en foreløbig Lov af 19. Februar 1864, som siger „indtil videre“, og saa kom den endelige Lov den 5te August 1864, og den satte ikke nogen som helst Tidsgrændse — ikke nogen som helst! Naar nu altsaa den samme Lovgivningsmagt under 21 Marts gav en direkte Krigsskat, som den udtrykkelig sagde skulde gjælde for Finantsaaret 1864—65, og saa senere gav en indirekte Krigsskat, hvor der ikke blev antydning Noget som helst om en Grændse for dens Varighed, saa siger jeg, at man efter Alt, hvad der foreligger, navnlig naar man sammenholder det med de ældre Krigsskatlove, maa være berettiget til at sige, at den Lovgivningsmagt maa have været sig bevidst, at den sidste Lov skulde træde som Supplement til den bestaaende Toldlov, indtil den paa almindelig Maade blev ophævet gennem Samtykke af de forskjellige Lovgivningsfaktorer. Ja, vi have jo endogsaa senere, i 1871, udvidet denne Krigsskatlov gennem Røefufferafgiften ved at lægge Krigsskat paa Røefuffer, og derigennem har jo Lovgivningsmagten saa tydelig som muligt anerkjendt, at den ingenlunde vil anse den som en midlertidig Lov, men at Loven er gaaet ind som normal Bestanddel i vor Beskatning (Broberg: Maa jeg bede om Ordet!). I og for sig er Loven jo ogsaa efter de forskjellige Højter, hvorpaa den lægges Skat, i høieste Grad egnet til at udfylde denne Opgave. Jeg kan derfor ikke gaa ind paa denne Betragtning og de stærke Paastande, der have lydt, men tror tværtimod, at man maa erkjende, at der er en Bæfensforsjæl mellem denne Skattelov efter dens Affattelse og de andre Krigsskatlove, der forkyndte sig som rent midlertidige. Derfor fastholder jeg altsaa, at der ikke er nogen som helst Grund for os til i nogen Henseende at gaa ind paa disse Fordringer og de Resultater, som derved ville fremkomme. At man maatte kompromittere Traktaten ved nu at sætte Vintolden lavere end efter Traktaten, forekommer mig utvivlsomt, derom er der jo ingen Grund til at disputere. — Naar man saa lægger Bægt paa, at det er ønskeligt at faae Traktaten, saa vil jeg sige, at den simpleste og klareste Vej er jo at stemme for den purt og simpelt uden Betingelser og